

CONCIO

AD ILS.

*694.e.17
11*

Clerum Londinensem,

HABITA IN

ECCLESIA S^d. ELPHEGI,

MAI 3. ANNO DOMINI MDCCXXXVII.

HANC CONSCIONEM,

JOSEPHUS ROPER,

S. T. P.

LONDINI: 1730

Prostant venales apud W. INNYS & R. MANBY, ad
Insignia Principis in Cœmeterio Divi Pauli.

M DCC XXXVII.

CONCIO

AD

Obitum Foundationem

LIBRATA IN

ECCLESIA S. ELEPHEGI

MAY 3. ANNO Domini MDCXXVII.

30715 LIBRARY

g.T.B.

DOMIDI

1870. M. S. 12. 8. M. 1870.
LIBRARY OF THE CATHOLIC UNIVERSITY OF AMERICA

LIBRARY

REVERENDIS in CHRISTO FRATRIBUS,
SIONENSIS COLLEGII
S O C I S,
ATQUE
ECCLESiarum LONDINENSium
PASTORIBUS,
QUIBUS
OMNIA BONA & FAUSTA
PRECATUR,
HANC CONCIONEM,
ILLORUM HORTATU Editam,
Ea, qua par est, Observantia
D. D.

Conservus in JESU CHRISTO,

DOMINO NOSTRO,

JOSEPHUS ROPER.

REVERENDIS IN CHRISTO FELATRIS
SIOANEWSIS COLLEGI
SOCIIS
AUREA
ECCLESIVRUM LONDINENSIVM
PASTORIBUS
OMNIA BONA & FAUSTA
PREGATORI
HANC CONCIONEM
JULIORUM HORATIUS EGYPSI
EA, QVIS EST, QVIESCAT
D.D.
CONFIDAM IN IESU CHRISTO
DOMINO NOSTRIO
JACOPINUS ROPPI

COR. Ep. I. IX. 16.

—*ανάγκη γάρ μοι Φίλικει — τοι δέ μοι τέσσαρες
αὶ μὲν εὐαγγελίων.*
—*necessitas enim mihi incumbit, — ut
enim mihi est, si non evangeliza-*

verò.

IN superiori hujusce capitinis parte, Apostolus Paulus de *Munere* agit a Deo sibi concredito *Evangelium* prædictandi; de *Officio* alios in eodem *Evangelio* instruendi; deinde de *Jure* tam naturali quam *Evangelico*, quo omnes *Ecclesiæ Ministri* merito uti possint, ea, quæ se honeste alant, ab iis sumendi, quibus *Evangelium* prædicabant. *H*isce autem singulis, a primo usque ad decimum quintum versiculum, plurima cum orationis umerate expositis, utpote quæ & *Corinthiorum* usibus erant aptissima & *Auctoritati* suæ, pergit causas rationesque aperire, iisque pariter fuse enarrare, cur ipse ac *Barnabas* de jure suo recedebant: scilicet, ne *utenda* hac potestate, *Corinthiis* ad suspicionem pronis *Scrupulum* injicerent, se non salutem, sed bona eorum querente; adeoque frænum quasi imponerent *Evangelio*, ac cursus ejus felicitates retardarent; & ne apud *pseudoapostolos* auctoritatem ipsorum ac ministerium cum manifesto *Ecclesiæ* dispendio deprimentes, quasi mercedi soli inhiarent, gloriam suam imminuendi ansam præberent: nam et si *evangelizaverò* (inquit Apostolus) *ut commoda* mea *promovere*, non est quod glorier apud *Deum*; *necessitas enim mihi*

*mibi (propter vocationem scilicet Domini saepius iterata-
tam) incumbit evangelizandi, & vae mibi est si non evan-
gelizavero. Si ad hoc Apostolatus munus, quo me ho-
nestarit Deus, invitus accederem, & quasi in id essem de-
tritus, animo repugnante, ac ab ministerio penitus abhor-
rente, non praemio dignus existimabor, sed pœna; non
laude, sed vituperio: si summa autem cum voluntate, &
suppetias a Deo humiliter petens, ad idem implendum,
opus hoc arduum aggrediar, solo accensus studio Dei
gloriam promovendi, ac Evangelii fructum querendi, &
præ ejusdem commodis mercedem quantamcunque ter-
testrem spernens & nihili faciens, cælestem mercedem re-
positam habebo apud Deum.*

Cernitis igitur, quorsum per omnes hujuscce capitis
partes sese tendit Apostoli oratio. Huc utique tota redit,
ut Corinthiis fidem faceret, se animo lubenti ac officii
valde memori grave Evangelii prædicandi opus suscepisse,
& prospero ejusdem cursui omnia sua jura, omnes utili-
tates posthabuisse, nec id operis unquam deserturum for-
re, ne maledictionem æternam sibi accenseret. In beati
verò Apostoli præceptis erudiuntur, exemploque illustris-
fimo admonentur omnes, qui vocantur ad ministerium;
quam studiose ab iis caveant, quæ aut officium honestissi-
mum prægravando, aut ejus dignitatem imminuendo,
ipsam Evangelii vim infringant. nihil enim est, cur du-
bitemus dicere, quin dum has regulas, exemplo suo cor-
roboratas, sibi ponat in Evangelio prædicando; easdem
omnibus Dei ministris cujuscunque loci aut temporis ser-
vandas tradat; nempe, ut non sua, sed quæ sunt Chri-
sti, querant. Et quanquam eorum jus, qui Evangelium
prædicant, argumentis, ex *natura rerum*, ex *Lege*,
& ex *Evangelio* petitis, acriter teneat, tueatur, defen-
dat; auctor tamen est, ut munus sibi commissum non
desfugiant, licet præmiis eo nomine sibi debitiss destitu-
antur.

Verba clare innuunt, orationem sequentem de *officio*,
quod omnium est, quibus creditur Evangelium, idem a-
liis

liis prædicandi, ac de pœna iis imminente, qui dispensationem sibi traditam ausi fuerint negligere, hodierno dic coram vestro venerabili confessu habendam esse. Et quum e plurimis institutis a pio Fundatore nostro bene & sapienter descriptis, quorum optima quæque diu in desuetudinem abierunt; id unum saltem reliquum manet, ut quotannis recurrente hoc statu die, ab uno aliquo e sociis Collegii hujusce *Concio* haberetur ad *Clerum*: & quum id muneris certa successionis lege ad ejusdem Præfidem ratione officii a vobis sibi demandati necessario obvenire videatur: nihil hoc loco faciendum potius duxi (ecquid enim argumentum, aut auribus vestris dignius, aut concionatoris vestri officio accommodatius tractari possit?) quam ut de excellentissimo Clericorum munere coram Clericis; de sacerrimo Evangelii prædicandi officio coram iis, quorum fidei solenni more idem traditur annuntiandum, si non perbene Latine, plane saltem, ac ex sincero & impensissimo isto, quo erga Ecclesiam Anglicanam ac erga Fratres feror, studio, perorarem.

Ut ordine igitur, & via procedat futura disquisitio, singulatim dicam de *natura officii*, quo omnes tenentur, quibus creditur Evangelium idem aliis assidue & sedulo prædicandi; de *jure* quo omnes Ecclesiæ Ministri merito uti possint ex Evangelio vivendi; de ea *animi constantia*, qua sequi debemus officium, licet ista honesta mercede nobis jure debita foret destitutum.

Primo de officio dicendum est, quo omnes tenentur, quibus creditur Evangelium, idem aliis sedulo prædicandi.

Boni viri & fortis est, in omni re gerenda, in iis præcipue, quæ maximi sunt laboris ac consilii, negotii magnitudinem serio secum reputare; ac ea uti animi constantia ac diligentia in eodem conficiendo, quam vel operis suscepit dignitas, vel perfecti utilitas merito defidet videatur. Et quicunque is est, qui prædicatoris of-

ſicium ſerio ac attento animo perpenderit, is certe cito intelliget, id ejusmodi eſſe muneris, ad quod omnes noſtræ curæ cogitationesque ſunt conſerenda, ſi hanc provinciam aut pro dignitate ſatis ornare, aut pro utilitate ſperemus rite admiſtrare. Ad dignitatem enim hujus officii quod ſpectat, Deum habet auctorem; a Deo enim ad ministerium Verbi vocamur; ideoque ſollicite curare debemus, ut noſmetipſos probemus Deo, ea agentes quorum pudere non debeat: & quod ad utilitatem ſpectat, in invigilanda animarum ſalutē unice occupatur; *Miniftri tui in verbi invigilant pro animabus hominum, quaſi rationem reddituri.*

Ecquod igitur eſſt muneris, aut iſtituto excellentium, aut uſu nobilius? ecquod, inquam, eſt, in quo aut viri diligentissimi ſtudia, aut prudentiſſimi conſilia melius collocaſi poffint, aut debeat: quam in eo ipſo quod a Deo nobis moe tam ſolenni demandatur; & cuius unicus, iſque omniuſa præcipuus eſt finis, aeterna animarum ſalus. An officium adeo grave & honestum eſtemere, aut ex futili animi levitate eſt ſuſcipiendum? aut indiligentia eſt exequendum? aut p̄t nimio otii ſtudio deponendum eſſe videtur?

Audiamus autem eundem Apoſtolum in alio loco Timotheum, in Timotheo, amanis Evangelii Miſtros horatantem, præcipientem, coram Deo Patre, & Filio ejus obteſtantem, ut prædicaret verbum, & opportune, impotune operi inſtaret.

Quam strenue & quanta cum animi contentione hanc rem agit beatus Apoſtolus? ne in negotio tanii ponderis uilla Timotheo obtepat negligentia; quanta cum uehementia vocem attollere videtur Pater vigilantissimus, quaſi aures filii ſui acius feriat, & ad officio ſemper invigilandum obteſatione omniuim maxime terribili cum percellat & commeveat.

Obteſtor igitur ego coram Deo & Damno noſtro Iefu Christo: igitur ego Paulus de his quæ statim dicturus sum, te obteſtor, ea tibi dico & præcipio, coram Deo teſte

ste, cuius vices geris; quemque semper ante oculos debes habere; & coram Filio ejus, Jesu Christo, qui iudicaturus est & vivos & mortuos; coram testibus omnium maximis & metuendis; nimirum coram iis, qui non solum testes esse poterunt præcepti dati, sed & judices ejusdem violati.

Harum igitur solennium obtestationum admodum memor fidelis evangelii præco semper assiduum & sedulum se geret in docendo, in suadendo, in exhortando, in consolando, & admonendo eos, quos Deus, Ecclesia ministrante, cura & fidei suæ concredidit. Nec animum statim abjicit, aut ab opere suscepto unquam cessabit, quod interdum doceat indociles, laboret ingratis, canat surdis, benefaciat malevolis. Meminerit, enim, quod frequenter sub persona *Pastoris* in facris literis *Concionator* designatur; & pastoris boni est, non solum oves sanos pascere, sed & errantes coercere, & agros mederi. Meminerit, quod idem in scripturis etiam designetur sub persona *Dispensatoris*; & dispensatoris fidelis est, labenter omnia in patrisfamilias emolumentura erogare, cui debentur omnia; & bona fide agere quicquid prescriperit dominus, etiamsi id non ex animo succedat, quod agat. Volens igitur omnibus, gratis, ingratis, dignis, indignis, doctrinam dispensabit evangelicam. Quis autem dispensat voluntate qui alacriter, qui instanter, qui non mercedis, sed charitatis impulsu ductus, in hoc unum incumbit, ut quamplurimos ad Christum vel alliciat suadens, vel impellat arguens, vel adducat erudiens. * Addo etiam, quod neque sedulum se solum geret in Evangelio prædicando, verum id admodum cavebit, ut integrum tradat Evangelium, nihil addendo ad verbum, aut ex eo auferendo, quod Deus nobis locutus est. Et hunc in finem, ad sacrarum scripturarum interpretationem non audebit accedere sine assidua scripturarum lectione, ex qua sola salutaris doctrina peti possit. Cum Deus enim om-

* Plura qui de hac re velit, Erasmi *Ecclesiastes* adest, qui hoc argumentum suse tractavit.

nem, quæ ad salutem necessaria est, veritatem, in scriptura sacra plene ac perspicue revelari, sive totidem verbis expressam, sive evidenti, & ab omnibus sana mente præditis, obvia consequentia, ex iis, quæ clare annuntiantur & totidem verbis declarantur, deducendam; cum in scripturis, inquam, solis fidei regulam posuerit; id potissimum videbit, ut intra limites orationes suas contineat a sacro codice præscriptos, ut nec ultra fines temere evagetur, nec intra fines plus æquo angustos se concludi patiatur. Nihil de suo addere, tanquam necessarium; nihil demere, tanquam inutile & supervacaneum, audebit. Id enim sibi arrogando, non Dei, sed suum prædicaret verbum; legesque vitæ æternæ asequendæ, non ex Dei verbo hauriret, sed ipse ex suo caderet ingenio, & propria auctoritate stabiliret.

Quam graviter autem addendo ad verbum contra hoc officium peccant pontificii doctores? qui nova fidei dogmata præter ea, quæ in scripturis sunt tradita, nobis ex cogitarunt; & qui novas vitæ regulas in scripturis nusquam repertas, tanquam necessario observandas Christiano orbi nefarie imposuerunt. Quam graviter etiam iisdem subtrahendo contra eandem regulam peccant Socinistæ? qui cum rationem, etiamsi eorum expositionibus quam maxime reclament & linguae genius, & grammaticæ & artis criticæ leges, & loci apta cum cæteris scripturæ partibus cohaerentia, unicara scripturas interpretandi regulam statuissent? Hoc posito semel erroris fundamento, non pauca creditu ad salutem necessaria, & verbis expressissimis in scripturis pro fidei nostræ articulis revelata, quæ cum sua sollicit ratione, cui plus æquo semper favebant, pugnare videbantur, cum fastu istius sectæ proprio, ac universæ Ecclesiæ auctoritatis ante Socini ætatem contemptu inaudito, ex fidei articulis rejecerunt.

Quod si gravis est eorum error, qui in Evangelii prædicatione ex altera parte de suo addiderunt; aut qui ex altera, imminuendo, divinis subtraxerunt; non levior certe est horum Concionatorum, seu nostratium, seu a nobis

bis dissentientium, culpa, qui humana cum divinis, philosophiam cum scriptura, & moralium scriptorum placita cum iis veritatibus, quas nos docent viri Divinitus inspirati, quasi apud illos pari essent auctoritate, audent immiscere; & nec pluris facere videntur Petrum, aut Paulum, aut Christum ipsum cum hominibus colloquenter, quam Socratem aut Platonem.

Siccine autem, viri boni, Christum docetis? siccine didicistis? hoccine est cum sancto Paulo nil scire praeter Christum, eumque crucifixum; si in ipso Christo fundamentum orationum vestrarum ponere neutiquam curetis? Si de satisfactione, de Redemptione, de mediatoris officio, de vera Christi Divinitate, de Muneribus, regio, sacerdotali, prophetico, si de subsidiis Sancti Spiritus, de fœdere gratiæ cum Christianis inito, de vi ac sacramentorum efficacia, de omni denique veritate pure Evangelica prorsus taceatis? Hoccine, inquam, est Christianam religionem docere, ut ii, qui vestris concionibus intersunt, nihil de iis articulis, quæ Christianam religionem a naturali secernunt, unquam audiant, & respectu ad salutem per Christi solius merita consequendam, quod caput est religionis Christianæ, iidem abeant qui venerant.

ab Ignoscite mihi, fratres reverendi, si contra hujusmodi præcones, non Evangelii sed Philosophiae præcones paulo vehementius invéhatur nostra oratio. Annon hi viri depositi parum fideliter custoditi jure sunt arguendi, qui cum Evangelium in se recipiunt alios docere, ea, quæ de Christo scripturis tradita sunt, aut celando, aut finistre interpretando, ipsum Evangelium manifeste produnt; qui cum divinam scripturæ auctoritatem non stabiliunt, nec eandem pluris facere videntur, quam quævis alia pia virorum prudentum scripta, regulam istam certam, & infallibilem, ad quam fides, vita, voluntates, studia omnium Christianorum sunt dirigenda, quatenus a Deo in scripturis præscriptam, omnino destruunt?

Sed de his haec tenus-- Meminerit enim, qui omnes partis ministerii velit implere, officii sui esse, ut plene de voluntate

voluntate Dei, nihil aut addendo, aut demendo, aut cum eadem admiscendo cœtum erudiat Christianum; ut in Christo fidei nostræ *Auctore, Consummatore, & Remuneratore*, omnes conciones suæ incipient, & in eodem desinant. Et quod ad philosophiam spectat, suis se finibus tenere & pro satellite ac ministra sacris scripturis ancillari jubebit, iis autem dominari, aut in eadem sede excelsissima collocari nunquam sinet. Probe enim novit philosophiam vitæ regulam esse fallibilem, incertam, vagam, inconstantem, cui ad bene vivendum, deest *Vis*, ad infirmis succurrentum *Gratia*, ad peccantibus ignoscendum *Misericordia*, & ad poenitentes remunerandum *Auctoritas*. Ut verbo dicam, scripturas fidei regulam, ducem vitæ, magistrum officiorum statuet, & dabit fidei quæ sunt fidei, scientiæ quæ sunt scientiæ; *in omnibus vigilans, & opus faciens Evangelistæ, ut ministerium suum impleat, & confirmet animas discipulorum, eos exhortans, ut maneant in fide.*

Addo ultimo, quod cum plane sentiat mirum quidam valere ad bene concionandum, probari mores, vitam, & facta eorum qui concionantur, id certe impensisime cavebit, ut istam doctrinam quam alios docet, vita & moribus suis ipse exprimat, & quod in officio Clericus gerit, privatus ornet; ut nullum sit periculum, cum de charitate loquatur, avaritiam, cum de jejuniis, luxuriam, cum de temperantia, mollem & delicatam vitam, cum de mundi abnegatione, assiduam beneficiorum venationem, cum de officio preces frequentandi publicas, ejus in hac re turpem negligentiam, audientes taciti secum illi possint exprobare.

Si in Oratore instituendo, Oratorum princeps omnes e nostris detruserit, qui mala fama vixerint; ecquis Christianum oratorem æquo animo audiverit, quem impure ac flagitiose putet vivere? aut illum ex animo suadere virtutem credat; cuius facta omniem elevant fidem ac auctoritatem? qui ita vivit, ut vita refellatur oratio, & omnibus melius dicere videatur, quam facere? Qui alios docet, & seipsum non docet, qui prædicat non furandum, & fu-

& furatur, qui dicit non mæchandum, & mæchatur, qui abominatur idola, & facit sacrilegium.

Quis, e contra, inique eum exceperit, qui omnium animos existimatione vitæ sibi prius conciliaverit; qui bona fama vivit apud propinquos, apud externos, apud suos, apud alienos; qui ita denique instituit vitam, ut eorum, qui sunt intra Ecclesiam, & eorum, qui sunt foris, unanimi testimonio comprobetur?

Fidus igitur Evangelii præco non tantum ab omni malo se purum ac immunem præstabat, sed ab omni specie mali abstinebat: etiam atque etiam cogitabit, multa aliis licere, quæ sibi non licent; & unumquemque Clericum, præcipue in hac urbe frequentissima, ac omnium celeberrima, velut in theatro collocatum: esse; & in conspectu ac ore omnium versari; ideoque videbit ministerium, quod accepit in Domino, ut illud impleat, in omnibus se exhibens, sicut Dei ministerum, ut non vitupereatur ministerium, & ne quod offendiculum det Evangelio Christi. Ad reliqua autem properemus.

Dicendum enim est de Jure, quo omnes Evangelii præcones merito uti possint, ex Evangelio vivendi.

In limine operis annotavi beatum Apostolum hanc rem tam strenue egisse, & tam copiose explicuisse, ut omnia argumenta collegisse videatur, quæ ad causam suam stabilendam aut adjumenti aliquid suppeditare possint, aut ad eandem illustrandam splendoris aliquid afferre.

Argumenta ipsa paucis proponere haud ab re erit, quæ ducta sunt ex auctoritate Legum, naturalis, humanae, divinae; ex analogia militis, agricola, pastoris, quibus stipendia deberi ratio ipsa ac legum naturæ æquitas suadebat; ex peculiari præscripto legis circa bovem trituranter, cuius os obligari lex Mosaica vetabat; ex comparatione imparium, ab hominibus scilicet laborantibus in iis, quæ ad hanc vitam pertinent, ad homines labo-

stantes in rebus sucentibus ad vitam meliorem; & ultimo orationi suæ finem ponit, ex lege universa Levitarum in Veteri Testamento, divinitus instituta, arguendo; & ex speciali mandato Christi in Novo plane revelato.

An ulla causa levis aut in honesta apud bonos viros est existimanda, quam tanta cum argumentorum copia defendit, & tanta cum animi contentione agit beatus Apostolus? aut in eo omnes Christiani stare non debent, quod a viro divinitus inspirato judicatum fuerit? Etsi enim me vobis molestem fore duxerim, si ejus argumenta distinctius efferendo, aut fusius explicando, diu vos detinuissem; eadem tamen coram hoc concessu ut percurserem, & leviter quasi attingerem, suadebat operis suscepti ordo: ut plane sentiamus, cum in id rerum omnium certamen atque discrimen venisse videamus, quam inique & præter leges Naturæ ac Evangelii has res judicant novi nostri Reformatores; quibus quantillumcunque est omne id nimium certe esse videtur, quod Concionatoris familiam honeste alet, ac ejus officium extra prædoram ignominiae sortem collocabit.

Simulant scilicet hi boni viri, se ea mente ac consilio hoc opus reformationis aggressuros, ut clericos sublevent egentissimos. Quicquid autem præ se ferunt, id admodum verendum est, se hæc unice agere; non ut pauperibus Ecclesiæ ministris, propter misericordiam addant; sed ut divitioribus propter invidiam adimant: non ut Ecclesiæ beneficia æquiori jure, ac alia denuo portione disperiantur inter ejusdem operarios; sed ut omnes reditus, omnia emolumenta, quæ a majoribus tradita accepimus, Legum & Chartarum auctoritate munita, & temporis longinquitate stabilita, in elemosynas precarias, aut stipendia arbitraria convertantur: non ut Disciplinæ nostræ indies labescenti novas vires suppeditent, aut aliquid ferant auxiliis adversus tot, & tam graves, acum in Fide & Religione dissensiones, tum in communi vita corruptelas; sed ut Disciplinam, quam nunc vix tenemus, habeamus nullam:

nullam: non denique ut pauca ea sanent in externo Ecclesiae statu, quæ medica forsan egent manu, & quæ ab amica in melius corrigi ac instaurari possint; sed ut ea, quæ sana & firma sunt, & quæ cum civili statu multos retro annos in unum quasi corpus coaluerant, ab invicem dilacerando, utrumque debilitent, ac alia, quibus medendis non sunt, aut temerarii possint recidere, aut imperite curationem tentando, in pessimum exulcerare.

Quam vellem hæc a me dicta non essent! sed adeo aperta sunt horum Novatorum consilia, ut celari non possint, taceri vero non debeant. Qua mente ad hoc reformati opus se accinxerint, & quieta movere satagant, ipsi viderint: et si enim pergravia nobis ab iis intententur, non est, cur de nobis & salute nostra desperemus. Deus enim optimus, qui maximis in periculis saepe hanc Ecclesiam servavit, nos non deseret, si nos meti ipsos non deseramus: & sentient hi viri, qui reformati studio adeo abrepti sunt, se non impensius res novas moliri, quam alios, ut eundem teneant statum, acriter invigilare. Omnes enim boni viri ac religionem ex animo colentes, dignum mercede operarium censemus; nec nos adeo indignos esse, ut omnes nostros redditus, omnia jura ac emolumenta, quæ a multis retro seculis quasi sacra, & nunquam temeranda, Patres nostri nobis tradiderint, nova horum Reformatorum consilia aut penitus cripiant, aut aliqua ex parte imminuant.

Ecclesiae itaque nostræ non possum non jure gratulari, quod harum rerum pericula junctis Bonorum auxiliis nobis & causæ nostræ faventium, si non penitus extincta, repulsa faltem fuerint ac retardata: quod hac tempestate eum Angliae Regem videamus augustissimum, qui nunquam obliviscatur se item esse Ecclesiae Defensorem; & quem horum novatorum incepta & conatus improbantem semper experiemur, utpote, qui Ecclesiae Anglicanæ, quæ unica regium ejus tenet Suprematum, eique solenni juramento fidem suam obstringit, nunquam defuturum

esse, sancte in se recepit: quod denique huic Dicæcensi amplissimæ, & in luce totius Angliæ, oculisque omnium positæ, videamus, favente Deo, præsidentem, eamque summa fide ac diligentia regentem, Episcopum admodum venerabilem, Religionis nostræ optimum Vindicem, juris Ecclesiastici longe optimum Interpretem, & qui in periculis superioris anni, & in omni re dubia adeo fortem & vigilantem se præstiterit, ut Clerus Londinensis ingratis se gessissent, ac beneficiorum prorsus immemores, si Præfusis sui prudentiam, paternum erga clerum animum, summam in negotiis munera Episcopalis peritiam, multo rerum usu excultam, iisdemque conficiendis diligentiam plane singularem, ab ipsa Ecclesia Anglicana semper prædicandam, in Comitiis suis solennibus illaudatam præteriissent.

Et bona venia libelli minutuli auctoris nescio cuius dictum esto, qui id in nobis reprehendere sustinuit*, Episcopi nostri merita nunquam cessabimus prædicare; quousque de nobis bene mereri, quod certe semper faciet, & nobis opem ferre salutemque perget.

Ecquis enim unus hujuscce loci atque ordinis nostri tam potens, & tam magnificus est, qui contra nos tam iniquam

* Vide Epistolam proximo anno editam, Præfidi ac Sociis Sionensis Collegii inscriptam, cuius auctor Clerum Londinensem castigare in se recipit; quod in Comitiis apud Collegium Sionense habitis, Episcopo suo vigilissimo, & ejusdem Collegii Visitatori dignissimo uno ore gratati fuissent, de Libris istis eruditissimis, de tempore in tempus peropportune editis, in quibus Religionis Christianæ veritatem, multa argumenti vi, summa orationis perpicuitate ac compendii felicitate, adversus hujuscce ætatis Infidelium scripta, probatam luculenter dederat: & quæs pro more veterum Episcoporum, per omnes Dicæcenses partes curaverat circummittendos; ut Gregem sibi concreditum ab pravis istis opinionibus securum prætaret, quæ tunc temporis in vulgus fedulo spargebantur: itidemque, quod inceptis Dissidentium, & sectæ Tremulorum dictæ, Legibus, quantum in se erat, intercedendo, quarum Rogationem, pro se uterque, conabantur, bene & fortiter restitueret.

statueret legem, ut jure non iis gratularemur, non eos laudaremus jure, qui insigne quiddam fecerint ad laudem & gratulationem?

Si in hac re impériosis quibusdam viris, qui vetarent nos gratos esse, molesti simus, aut eos obsequio, reverentia prosequi, qui communia Ecclesiae tuentur jura, id illis in me recipio polliceri, quod talibus viris molesti esse nunquam definemus.

Restat, ut dicam ultimo de *Officio*, quo tenentur omnes quibus demandatur Evangelium, idem summa cum voluntate aliis prædicandi, et si mercede eo nomine sibi debita nunquam perfruantur.

Aliud enim est ante omnia officium sequi, aliud pecuniae & lucelli solius causa ministerium amplecti; aliud est statuere, quod Ecclesiae ministri ex Evangelio non debeant vivere, & se, familiamque suam honeste ac commode alere; aliud, fructibus, & solis emolumentis suum erga Ecclesiam studium metiri.

Ea enim est sancti officii nostri Ratio, ea est Amplitudo, & summa Dignitas; ut in ipso officio fidi Evangelii ministri maximum officii fructum semper ponent; & idem sequentur, et si indotatum esset, & præmiis iis honestis careret, quæ officium merito sequi debent.

Hæcine autem evincunt, non teneri Ecclesiam ministris a se vocatis, de iis, ex quibus commode sustentari poterunt, pie sancteque prospicere? vel illicitum esse, eos aut ex decimis, aut agris, aut annuis redditibus, & non ex elemotynis aut stipendiis alii? vel eos ministros, non esse veros ministros, qui gratuitum Evangelium non prædicant? vel eandem esse omnium ætatum, temporum, regionum, Ecclesiarum constitutarum, constituendarum, rationem? Qua arte hæc omnia, quæ inter se tantum discrepant, conciliari possint? et si enim in contrariam partem eant, aut ire saltem velle videantur, viri quidam præfervidi, veteres Anabaptistarum errores repetentes; Evangelii

geli doctrina ministrum Evangelii ad præsentem mercedem respicere nusquam vetat; nec id nobis facile suadent, ut eum, qui ex Evangelio debet vivere, mercenarium concionatorem esse scripturæ decernant, quem, si maxime laboret in verbo & doctrina, *duplicem Honorem, duplex Honorarium* statuunt promereri: sed Scripturæ Ecclesiæ ministrum pecuniæ studere, aut opibus aut gloriæ inhiare vetant; sed officii sui dignitatis semper memorem esse, idque sua sponte, sua vi, ex se, & propter se amandum esse volunt; sed terrestri mercede altius quiddam & excelsius spirare eum jubent, & huic officio ea sublimia exponunt præmia, præ quibus, omnes res humanæ tenues & præ nihilo sunt cenendæ.

Non id igitur, inquam, præcipiunt Scripturæ, nec officii nostri ratio postulat, ut Evangelii ministri ex Evangelio, aut ex decimis & fundis, quibus Christiani Principes ab Ecclesiæ primordiis ditaverant Ecclesiam, sustentari non querant; sed ut cupiditates habeant finitas: & non ut in perpetuum & Ecclesiæ & Officii sui dederis, in certissimam malevolorum contumeliam & bonorum offensionem, opima beneficia opimis cumulando unice studeant. Et nedum id præcipiunt, ut ad Dignitates, quibus *melioribus annis* Ecclesia locupletata fuerit, nunquam evitantur; sed ut ex officio suo, & non ex iis præmiis, quæ exposita sunt, aut ad opes, aut ad dignitatem, omnia sua studia, omnia sua consilia moderentur: ut verbo dicam, sancti hujusce officii ratio id certe postulat, ut ad Ecclesiæ commoda attento animo semper respiciant, qui eidem vinculis arctissimis sunt astricti; & in verbo Dei perseverent elaborare, eti mercede terrestri destitutum foret, quam spernent eumulatissimam, præ Dei, cui uni, tanti munere officii, dicati & dediti sunt, Honore; & præ Animarum, quibus invigilant, salute, ea cœlesti mercede accensi, inflammati, quæ duratura est in æternum.

Hæc

Hæc habui dicenda de *Officio*, quo omnes tenentur, quibus creditur Evangelium, idem aliis sincere, & summa cum diligentia prædicandi, & in opere suscepto laborandi, vigilandi, et si præmiis iis honestis carerent, quæ Evangelii ministris ab iis persolvi debent, quibus in Evangelio ministrant.

Orationi nostræ finem jam ponerem, nisi officio nostro apprime consentaneum fore arbitrarer, ut eos, qui sacris ordinibus haud ita pridem initiati fuerint, breviter compellarem. Quos ut compellarem quid vetat? haud mihi enim id facile exprobraverint, quod ea aliis præcipiam, quæ mihi ipsi desunt; ad fontes enim rerum unde hauriendum est, ipse digitum ostendet, qui ab iis non quam hauserat.

Sinite igitur, obsecro, ut pro ratione officii finem faciam, eos, qui nomen inter concionatores nuperrime dederunt, quam maxime orando, exorando, ut etiam atque etiam taciti secum animo agitent, quam grave ac arduum opus in se receperint, quantaque cum cura ad laborem debeant, ut iis artibus, & iis literis se imbuant in prima ætate ministerii, quæ eos in maturioribus annis ad omnia insignia conducent; & usque ad eorum exempla assequenda, qui hunc venerabilem confessum diu ornarunt, & omnibus iis studiis, quæ Theologos vere decent, multum inclarerunt.

Quanquam enim, per totam hanc concionem id fersum egi, ut fidum Concionatorem rudi quasi penicillo delinearem; non ut veri Theologi effigiem coram vobis exhiberem: ut Officii monita vobis traderem; non ut artem Concionandi explicarem; ideoque, quod potissimum suscepit, de vigilantia in *Vocatione* nostra, de cura, de assiduitate, de labore; &c, ut uno verbo complectar omnia, de *Diligentia*, quæ cum omnibus in rebus, tum in concionatoris officio valet præcipue, in primis habui differendum: quanquam cæteros quoseunque locos reliquerim

querim integros & intactos; mementote attamen, obsecro, quod nemo ad officium concionandi debeat accedere, qui non & ipse Theologiæ artibus prius sit instructus; quod nemo denique Concionator extiterit bonus, qui Theologus erat imperitus. Et ingens certe est Theologiæ opus, ex omnibus fere artibus studiisque collectum; in quibus singulis, non est separatim ab hujus scientiæ studiis enitendum, sed in universis conjunctim elaborandum.

Mementote etiam, quod non id solum ratio vestræ vitae postulet, ut in omnibus studiis honestissimis & humanioribus literis comparandis elaboretis, sed hæc ante omnia a vobis efflagitare videtur, ut sacras Literas in sacris linguis summopere excolatis. Ut in Scripturis legendis, perlegendis, omnem curam, studium, & meditationem consumatis, ut non rivulos consectemini, sed ut fontes rerum adeatis. Iste enim Evangelii præco plane ferendus non est, qui in ipso hæsitat Evangelio, & in iis scripturis rudis, peregrinus esse videtur, quas ipse suscepit alios docere.

Ut post sacras literas, ad venerandos Ecclesiæ primitiæ Patres accedatis; doctrinæ Ecclesiæ optimos judices & testes integerimos. Hi enim non solum in omni re & credenda, & agenda quid ipsi tenuerint, quinetiam salutarem & Doctrinæ & Disciplinæ regulam, quam a Majoribus traditam acceperint, quam Majores ab Apostolis, vere ac honeste vobis enarrabunt.

Ecquis igitur Theologus unquam hos despexerit? ecquis sine horum assidua lectione unquam Theologus extiterit? an dispar est Theologiæ, ac omnium aliarum institutionum ratio? ut cum cæteræ omnes ab ultima origine sunt repetendæ, in hac sola a recentioribus incipendum est, & in iisdem finiendum.

Qui Theologi igitur nomen merebitur, hisce, inquam, operam dabit, ex quorum contemptu plura mala hisce temporibus quam ex quovis alio capite in Ecclesiam proflu-

profusorunt. Ex posthabitis proximi seculi Sociistarum lacunis, ad limpidissimos Ecclesiae antiquae fontes se recipiet, ut exinde sicut suam, summa cum voluptate, ac fructu uberrimo, aliquando expleat: & ut Ecclesia Catholica, cuius universum iudicium, atri eo non fieret, saltem semper magni faciet, constitutiones, doctrina, fides, disciplina, consuetudines ab Ecclesia primordiis per omne tempus deductas clare & certe ei innotescant.

Addo insuper, quod ad sanam doctrinam, quam docet Ecclesia Anglicana, perdiscendam se omnium officiorum religione obstrictum existimabit, & mala fide se actuarum esse, si ejus iudicium de iis Religionis capitibus susque deque habeat, quod Articulis, Liturgia, Symbolis, subscribendo, assensu suo solenni comprobaverat.

Cernitis igitur quanti labores a primis ministeriis natis vobis sunt exauriendi, si profectioni astate ad summa in Theologia artibus spectetis, & si principem locum, quem in hisce studiis Clerus diu tenuerunt Londinensis, usque tueri vos studeatis. Cernitis, inquam, quantum ratio vestras vitae tam gravibus negotiis distent & implicant postulat, praesertim in hac occupatione (utibz) ut temporis parci a modura fitis, & cum nihib loci segnitiasit & socordias, non ut matutinis salutationibus, & beneficiorum venationibus usque vacuum vestrum tempus impendatis, tam seris, tamenque honestis studiis dilatatum; & quibus omnes Ecclesiasticae officia magno per interpellatum sibi oportentis, quod utrumque ni misbrab. Sed ne magnitudo operis, quae omnes ad diligentiam fortari solet, & debet. Vos ab incepitione Theologiae studiis honestissimis unquam avocatae detarcent. Ad ultimum enim mementote, quod penae iis immineant gravissime, qui hanc unam omnium maxime laboriosam & difficultem provinciam negligentes gerunt, & quod præmia vestris laboribus ac officii vigilie exponantur ingentissima. Qui aliarum enim artium, ac literarum comitatu-

instructi, ad Evangelium docendum accedunt, & harum omni doctrinarum genere, in eodem explicando, defendendo, audientium animis inculcando, bene & feliciter utuntur, & ipsum officium pura ac casta vita ornant, iis supra meritum Deus præmitum persolvet, iis dabit mercedem in cœlis, dabit coronam justitiae in die retributionis.

Interea, quæ ad omnia Theologiae artium studia vos accendent, domestica Majorum vestrorum exempla semper ob oculos ponatis, oro; hisce enim eximiis dotibus instructi, hisce literarum præsidii muniti, Antecessores vestri, viri omni laude digni, qui ex hac una urbe, non multis abhinc annis, prodierunt (ut ne præsentibus utar exemplis, quibus optime uti possum) animis consociatis, & copiis conjunctis, ad æternam Cleri Anglicani, & nominis gloriam, & universæ Ecclesiae commodum, de Pontificiorum idolatria, de heresibus Socinistarum, & schismatibus Dissidentium facile triumpharunt: Iisdem vero dotibus instructi, iisdem artibus ornati (& quod omnium maxime optandum foret, in hac enim una re nostra omnium salus hac tempestate maxime contineri videtur) ea cum animorum consensione, qua illi olim egerint, contendentes, & Vera ac Antiqua via nitentes, Vos item, cum Antecessoribus vestris comparati eritis; & cum in ea tempora infelia incidistis, in quibus arx ipsa, si ita dixerim, Religionis inerediti cum pertinacia appetatur & oppugnetur, ad eandem defendendam in procinctu semper stare parati eritis: & quod bene auguror, de iis Fidei Christianæ hostibus infensissimis, quibuscum hisce annis est configendum, pares cum majoribus vestris Victorias reportabis, pares Triumphos referetis.

Quod Deus faxit ex infinita sua clementia, per Jesum Christum Dominum nostrum. Amen.

BOOKS printed for W. INNYS and R. MANBY.

I.

A

Sermon preached at the anniversary Meeting
of the Sons of the Clergy in the Cathedral
Church of St. Paul, the 9th of December

1725.

II. A Sermon preached before the University of
Cambridge, in St. Mary's Church, on *Commencement*
Sunday in the Morning, June the 30th 1728. Published
at the Request of Mr. Vice-chancellor, and other
Heads of Colleges.

III. *The Character of the liberal Man:* Set forth in a
Sermon preached before the right honourable the Lord
Mayor, the Aldermen, and Governors of the several Hos-
pitals of the City of London, at the Parish Church of
St. Bridget, on *Wednesday in Easter Week, April 17th*
1734.

These three by J. Roper, D. D.

IV. *Practical Discourses upon the LORD's PRAYER.*
Preached before the Honourable Society of *Lincoln's Inn.* By *Thomas Mangey, LL. D.* Prebendary of *Dur-
ham*, and Chaplain to the Lord Bishop of *London.* Pub-
lished by the special Order of the Bench. The third
Edition, 8vo.

V. *The Usefulness and Authority of the Christian Cler-
gy's Instructions:* Set forth in a Sermon preached before
the Sons of the Clergy, at their anniversary Meeting in
the Cathedral Church of St. Paul, *Feb. 21st 1733.* By
Thomas Mangey, D. D.

VI. The

Books printed, &c.

VI. *The Relief of the persecuted Protestants of Saltzburgh, and the Support of the Colony of Georgia: Recommended in a Sermon preached at St. Laurence Jewry Church, on Sunday January 13th 1734.* By William Best, D. D. Minister of the united Parishes of St. Laurence Jewry and St. Mary Magdalen, Milk-street.

VII. *A Demonstration of the gross and fundamental Errors of a late Book, called A plain Account of the Nature and End of the Sacrament of the Lord's Supper, &c.* Wherein also the Nature and Extent of the Redemption of all Mankind by Jesus Christ, is stated and explain'd; and the Pretences of the Deists, for a Religion of Natural Reason instead of it, are examin'd to the Bottom. The whole humbly, earnestly and affectionately address'd to all Orders of Men, and more especially to all the younger Clergy.

VIII. *A serious Call to a devout and holy Life.* Adapted to the State and Condition of all Orders of Christians. The third Edition. 8vo.

IX. *A practical Treatise upon Christian Perfection.* The fourth Edition. 8vo.

X. *The Case of Reason, or Natural Religion fairly and fully stated.* In Answer to a Book, intituled, *Christianity as old as the Creation.* 8vo.

XI. *The absolute Unlawfulness of the Stage Entertainment fully demonstrated.* The second Edition. 8vo.

XII. *Remarks upon a late Book, intituled, The Fable of the Bees: or, Private Vices publick Benefits.* To which is added, a Postscript, containing an Observation or two upon Mr. Bayle. The third Edition 8vo.

XIII. *Three Letters to the Bishop of Bangor.* The eighth Edition. 8vo.

These seven by the Reverend Mr. Law.

XIV. *A Review of the Doctrine of the Eucharist, as laid down in Scripture and Antiquity.* By Daniel Waterland, D. D. Chaplain in Ordinary to His Majesty.